

ALAIN ELKANN
UZUN BİR
YAZ

ROMAN

İTALYANCA ASLINDAN ÇEVİREN
EREN CENDEY

Alain Elkann
UZUN BİR
YAZ

Can Yayınları: 1643
Çağdaş Dünya Edebiyatı: 672

Una lunga estate, Alain Elkann
© Alain Elkann, 2003
© Can Sanat Yayınları Ltd. Şti., 2005

1. basım: Temmuz 2007

Kapak Tasarımı: Erkal Yavi
Kapak Düzeni: Semih Özcan
Dizgi: Gülay Yıldız
Düzelti: S. Asaf Taneri

Kapak Baskı: Çetin Ofset
İç Baskı ve Cilt: Eko Matbaası

ISBN 978-975-07-0809-1

CAN SANAT YAYINLARI

YAPIM, DAĞITIM, TİCARET VE SANAYİ LTD. ŞTİ.
Hayriye Caddesi No. 2, 34430 Galatasaray, İstanbul
Telefon: (0212) 252 56 75 - 252 59 88 - 252 59 89 Fax: 252 72 33
<http://www.canyayinlari.com>
e-posta: yayinevi@canyayinlari.com

Alain Elkann
UZUN BİR
YAZ

ROMAN

İtalyanca aslından çeviren
EREN CENDEY

CAN YAYINLARI

Alain Elkann, 1950'de Fransız bir baba ile İtalyan bir annenin çocuğu olarak New York'ta doğdu. İtalya'nın önde gelen gazeteci ve televizyon programcılarında biri olan Elkann, ünlü yazar Alberto Moravia'yla yapılmış söyleşilerden oluşan *Moravia'nın Yaşamı* on beş dile çevrildi. Başta La Stampa olmak üzere tanınmış birçok gazete ve dergide makaleleri yayınlanan Elkann, 2001 yılında *John Star* adlı romanıyla, İtalya'nın en saygın edebiyat ödüllerinden biri olarak kabul edilen Cesare Pavese Ödülü'ne değer görüldü.

Eren Cendey, İtalyan Lisesi ve İ.Ü. Edebiyat Fakültesi Felsefe Bölümü mezunudur. Calvino'dan *Kozmokokmik Öyküler*, Karga Sona Kaldı; Cesare Pavese'den *Güzel Yaz, Ağustosta Tatil, Tepedeki Ev*; Valerio Massimo Manfredi'den *Büyük İskender*, Niccolo Ammaniti'den *Korkmuyorum*; Susanna Tamaro'dan *Yüreğinin Götürdüğü Yere Git*; *Anima Mundi*, *Sevgili Mathilda*, *Eve Doğru, Yanıtla Beni*, *Kitaplardan Korkan Çocuk*, *Daha Çok Ateş Daha Çok Rüzgâr*, *Aklı Bir Karış Havada*, *Tombul Yürek*, *Büyülü Çember*, *Tobia ve Melek*, *Rüzgâr Ne Diyor*, *Yüreğimin Sesini Dinle*, *Her Sözcük Bir Tohumdur*; Roberto Calasso'dan *Ka*; Isabel Allende'den *Aşk-tan ve Gölgeden*, *Eva Luna Anlatıyor*; Ermanno Cavazzoni'den *Budalalar Takvimi*, Marlo Morgan'dan *Bir Çift Yürek* adlı kitapları ve Geronimo Stilton dizisini Türkçe'ye çevirmiştir.

Karım Rosi'ye

Leopoldo bir haziran akşamı, Popolo Meydanı'nda uzun yıllardan beri tanıdığı, ama hakkında pek az şey bildiği güzeller güzeli ve şehvetli Nina'ya rastladı. Kadının şahane yeşil gözleri beklenmedik biçimde çok tatlı ya da buz gibi veya korkutucu olabiliyordu. Görüştikleri ender günlerde kadın ona daima kaçmaya hazır, gizemli, şimdiye dek kimse-nin sağlayamadığı güvenceye tek başına ulaşmak için savaşılmaya alışkın dişi bir kedi gibi görünmüştü. Söylendiğine göre pek çok erkekle birlikte olmuştu, ama onları hep terk etmişti.

Leopoldo onu ürkekçe selamladı ve yoluna devam etti. Nina, kesinlikle onu eski Roma sokaklarındaki restoranlardan birine götürecektir birini bekliyor olmalıydı. Birlikte yemek yiyecekler, içki içecekler, çene çalacaklar; kadın da beyaz, minik, çocuksu dişlerini göstererek ona gülümseyecekti.

Neden ona, "Benimle yemeğe gelir misin?" diye sormamıştı ki?

Uzaklaştığı için pişman oldu ve neredeyse hemen geri dönmüştü, ama kadın gözden kaybolmuştu. Acaba böylesine uçarı bir kadın, onun aklını başından alacak bir erkeğe rastlamış mıydı? Eğer kendisi onu baştan çıkartmayı başarabilseydi, ne yapardı? Onunla birlikte uzun bir yaz geçirmek isterdi.

Leopoldo hayal kurmayı sürdürdü. Birlikte Yunanistan'a giderlerdi. Atina'da yerel yemekleri tadarlardı: Suvlaki, siyah zeytin, yeşil biber, pirinçli domates dolması yer, yanında buz gibi Retzina şarabı ve iki kadeh uzo içerlerdi.

Gecenin geç saatlerinde otele döndüklerinde biraz çene çalarlar, sonra her biri uyumak için kendi odasına çekilirdi.

Nina, onun her zaman aramış olduğu kadındı; Leopoldo emindi bundan. Ama önce onu bulması gerekiyordu.

Birkaç gün içinde izini buldu ve hayal ettiği gibi birlikte Yunanistan'a gitmek konusunda ikna etti. Yalnızca arkadaş oldukları üstü örtülü olarak biliniyordu. Ona hiç turistin bulunmadığı ve başka yerlerde unutulmuş bir yalınlık içinde yaşanabilen bir adayı tattıracaktı. Akşamüzerine doğru Pire'den yola çıktılar. Gemi limandan dışarı süzülürken uzaklaşan kıyıya bakıyorlardı. Onlar sadece hoş şeylerden söz ederlerken saatler aktı gitti. Her ikisini de telefonla arayanlar oluyordu. Leopoldo onun başka erkeklerle konuşmasından rahatsız olsa da, bunu önemsemiyormuş gibi yapıyordu. Nina erkeğin kendisine âşık olmaya başladığını seziyor ama ona umut vermiyordu. Leopoldo acele etmemesi gerektiğini biliyordu.

Kaldı ki, onunla birlikte yola çıktığı için çok mutluydu. Denizin ortasında, her şeyden uzak, ama birbirlerine yakın olarak birlikteydiler; güverte demirlerine dayanmışlar önlerinde açılan tembel dalgaları seyrediyorlardı. Böylesine güzel bir kadınlı yolculuk yapmaktan gurur duyuyordu.

Nina kolay bir insan değildi, pek çok isteği oluyor, kapris yapıyor, fazla akıl yürütüyor, kendini

korumaya alıyordu, ama gene de hiç beklenmedik davranışlarda bulunabilen bir hayalperestti.

Birbirlerine çocukluklarına ilişkin olaylar anlatıp, anne ve babalarından konuştular. Sonra başka tatillerini, gençlik aşklarını anımsadılar. Birlikte mutluydular ve konuşacakları konular tükenmiyordu.

Sabah Leopoldo erkenden uyandı, belli belirsiz hindiba kokan bir fincan kahve içti; uzakta bazı adalar görünüyordu. Öğleden sonra varacaklardı. Hemen Vangelis'i araması gerekiyordu. O, onları Leopoldo'nun telefonla kiraladığı eve götürecekti. Söylediklerine göre evin üç yatak odası ve denize bakan bir terası vardı. Ev, kentin eski mahallelerinin birinde, tepede, manastırdan birkaç adım uzaklıktaydı. Leopoldo eğer aklını başına toparlayabilirse Picasso üzerine bir makale hazırlayacaktı. İlginç açılımlar yapabilecek bazı şeyler anladığına inanıyordu. Nina'ya kitaplardan ve tablolardan pek söz etmemişti: Onu sıkmak, ilişkilerini ağırlaştırmak istemiyordu. O sadece kadının yakınlığını hissetmek, iyi olduğunu, eğlendiğini bilmek istiyordu.

Öğlene doğru geminin güvertesinde buluştular. Nina hâlâ uykuluydu.

“Kamaradaki sıcaktan nefret ediyorum. Ancak güneş doğarken uyku tutturabildim; şimdi bir fincan sütlü çay içmeliyim.”

Bara oturdular. Kadın uyusuk bir kediye benziyordu, yavaş yavaş kendine geliyordu. Ama gözle-rinden belli belirsiz bir keyif duygusu seziliyordu.

Bir süre sonra kıyıya yanaştılar. Liman pek küçük olduğundan yanaşmaları güç oldu. Deniz kenarında iki kafe, bir seyahat acentesi, bir dükkân olduğunu gördüler. Vangelis'i sordular. Esmer, saçla-

rı jöleli, kartal burunlu ve gür kara bıyıklı bir adam çıktı ortaya. Gülümsediği zaman, yüzünde derin çizgiler oluşuyordu. İdare edecek kadar İngilizce konuşuyor, birkaç İtalyanca sözcük biliyordu; her ne kadar kibar davranmaya çalışsa da kaba saba halleri vardı. Kentin eski bölümüne ulaşmak için Nina ve Leopoldo'yu limon sarısı bir triportöre bindirdi ve bu bir yarış otomobiliymiş gibi çılgınca sürmeye başladı. Evlerin hemen hepsi iki katlı, beyaz, kireç badanalıydı ve gri taşlardan örülmüş etkileyici manastırın çevresini sarmışlardı.

Ev genişti, ortamı hoş bir hale getirmek için birkaç eşyanın yerini değiştirmek yeterli oldu. Nina dört kenarı tüllü iki kişilik yatağın bulunduğu odayı seçti. Leopoldo ise ferforje, yüksek bir tek kişilik yatağın bulunduğu odaya geçti. Bavullarını açtılar, köyü keşfetmek üzere dışarı çıkmaya karar verdiler.

Evden birkaç adım ötedeki dükkândan ekmek, süt, çay, su, kahve, marmelat ve şeftali satın aldılar. Daracık ara sokaklardan geçerek ulaştıkları meydana pek sade sandalye ve masaları olan, çok renkli plastik bir sundurmanın altındaki tavernada, gece saat on için yer ayırttılar.

Domates dolması ve yanında fazla yağ çekmiş patatesler olan ızgara balık yediler.

Akşamın geç saatlerine doğru taverna canlanmaya başladı, buzuki çalgıcıları geldi ve şarkı söylenmeye başlandı. Şık görümlü İngiliz aileler, iki masa Yunanlı ve bazı İtalyan kızlar vardı. Nina, neşeliydi, bembeyaz, hafif bir keten gömlek, altına daracık blucin pantolon ve sandaletler giymişti; elinde mor ipekliden bir çanta, boynunda mercan

kolye vardı. Hareketlerinde özel bir zarafet vardı. Leopoldo onun zevkli bir biçimde sigara tütürüşünü, kül sihirliymiş gibi kendiliğinden küllüğe düşene kadar sigarayı tüketişini seyrediyordu. Yavaş, küçük yudumlarla içiyordu şarabını. Konuşuyor ve gülümsüyordu.

Ertesi gün Leopoldo, sütlü kahve ve bir kâse yoğurttan oluşan kahvaltısını bitirdikten sonra limana indi, üç beygirlik motoru olan bir sandal kiraladı. Denize açıldı ve kıyıyı keşfe çıktı; ıssız ve şahane kumsallar buldu. Saat on birde Nina'ya telefon etti:

“Uyandın mı?”

“Evet.”

“İyi uyudun mu?”

“Evet, çok rüya gördüm.”

“Sandalla dolaşmak ister misin?”

“Hayır, istemem. Bugün evde kalmayı yeğliyorum, çünkü telefon bekliyorum.”

“Ah, her şey yolunda mı?”

“Evet, yolunda.”

“O halde sonra görüşürüz.”

“Bu akşam evde yemek ister misin?”

“Bilmiyorum. Sen karar ver.”

Leopoldo sandalla tur atmaya sürdürmeye karar verdi ve Nina'nın telefonlarını kıskanmaması gerektiğini düşündü. Limana döndüğünde, uzun zamandan beri tanıdığı İtalyan bir gazeteciye rastladı. Politikadan söz ettiler ve yeniden görüşmeyi dilediler.

Leopoldo ona, “En iyi nerede yeniyor?” diye sordu.

“Bana eski mahallede, bir evin avlusunda bulu-

nan bir restorandan söz ettiler. Ama hem çok pahalı, hem her zaman dolu.”

Leopoldo sözü edilen yeri buldu. Beyaz keten örtüler serili altı-yedi masa vardı. Restoranın sahibi sarışın, sağlam yapılı Amerikalı bir delikanlıydı.

Evde, Nina’yı mutfakta otururken buldu. Telefonda konuşuyordu. Yalnız kalmak istediğini belirten bir işaret yaptı. O da kendi odasına çıktı ve yatağa uzanır uzanmaz uyuya kaldı.

Birkaç saat sonra Nina kapısına vurdu, Leopoldo’nun odasına girdi ve tatlı bir sesle şöyle dedi:

“Seni uyandırdıysam bağışla, ama saat dokuz buçuk oldu; akşam yemeği hazırlıyorum; benimle yer misin yoksa başka bir işin var mı diye sormak istedim.”

“Bağışla beni uyuyakalmışım, çünkü güneşte çok fazla dolaştım. Eğer beni de davet edersen, bir-iki dakika içinde hazır olurum.”

Terasta yemek yediler ve Leopoldo ona gördüğü kumsalları anlattı. Nina ise birlikte olduğu erkekten söz etti. İkisinin burada olmalarını kıskanıyordu.

“Sadece arkadaş olduğumuza inanmak istemiyor. Ona şöyle dedim: ‘Emin olamıyorsan, gel, gör.’ Bunu yapmayacağı konusunda bahse girerim, çünkü karısından korkuyor. Evli erkeklerin tipik ödekliliği. Aşk hiçbir şeyi rahatsız etmemeli. Aşk olmalı, ama fazla önem taşımamalı. Sadece yaralanmış gurur kıskançlık yaratır.”

“Biliyor musun, çok güzelsin ve sana hayranım. Bunu biliyor musun?”

“Gerçekten mi? Bugün güneşe de çıkmadım. Sen beni bir hafta sonra gör.”

Evin çatısında birlikte yere uzandılar ve yıldızları seyrettiler. Hiç bu kadar çok yıldız görmemişlerdi!

Ertesi gün birlikte deniz kenarına indiler ve sandalı alıp gizli bir yerde çırılçıplak denize girdiler. Daha sonra sadece üzüm ve armut yediler. Nina çok güzel yüzüyordu, neşeliydi, tatlı tatlı konuşuyordu. Leopoldo, dürtülerine engel olmaya çalışıyordu.

Akşam, güneşten yanmış olarak avludaki lokantaya gittiler. Masalarına yaklaşan sarışın, mavi gözlü, şık bir adam Nina'yı kucakladı. Leopoldo içinde kıskançlık hissetti. Adam adının Bruce olduğunu söyledi ve müthiş bir Oxford İngilizcesiyle manastırda yaptığı ve bitirmek üzere olduğu bir araştırma yüzünden adada bulunduğunu anlattı. Bruce, bu karşılaşmadan pek hoşnut kalan Nina'yı konduğu Yunanlı arkadaşının evine içkiye davet etti. Nazik bir tavırla Leopoldo'ya da ona eşlik edip etmeyeceğini sordu. Leopoldo, Nina'nın yalnız gitmek isteyip istemeyeceğini anlamak için kaçamak bir yanıt vermeye çalıştı.

Bruce yanlarından ayrıldığında Nina, "Çok başarılı biri olduğunu biliyorum, ama hiçbir kitabını okumadım," dedi. "Artık kitap okumaya zaman bulamıyorum."

Leopoldo'nun cep telefonu çaldı.

"Evet, hayır rahatsız etmiyorsun. Yunanistan' dayım evet, evet, çok güzel. Hayır, hiç kimse. Ne zaman? Ama birkaç hafta için yer yok. Tamam. Elbette hoşuma gider. Hayır, ama bir restorandayım, anlıyor musun? Evet, aynen öyle. Sen üzülme, tamam. Söz veriyorum. Evet, yarın. Evet, evet. Ben de."

Hiç umursamaz tavrıyla beyaz şarabını yudumlayan Nina'ya özür dilerim," dedi.

“Rica ederim. Sevgilin miydi?”

“Hayır, sana yalnız olduğumu söylemiştim.”

“Bana yalan söylemek zorunda değilsin. Hatta birbirimize her şeyi söylemeliyiz, diye düşünüyorum. Yoksa, bizimki nasıl bir arkadaşlık olur ki? Sence de öyle değil mi?”

Ertesi gün, Leopoldo sürekli Nina ile Bruce’un evine gidip gitmemek konusunu düşündü. O sabah uyandığında Nina evde yoktu, ama mutfığa bir mesaj bırakmıştı: “Denize iniyorum, sonra görüşürüz.”

Leopoldo kendini terk edilmiş hissetti ve o güne katlanmanın tek çaresinin evde kalmak olacağına karar verdi. Kitap okur, yemek yer, uyurdu. Bankasından telefon ettiler ve bazı hisse senetlerini satmasını önerdiler; bu durum hiç hoşuna gitmedi. Karar vermekten nefret ediyor, yanılmaktan korkuyordu.

Öğleden sonra evin içinde kapalı kalmaktan sıkıldığı için köyde şöyle bir dolaşmaya çıktı. Gazete ve bir paket kraker alıp bir bara yerleşti ve kendine cin tonik ısmarladı; yıllar önce Paris’te tanıştığı ressam Niko’yu tanır gibi oldu. İki arkadaşıyla konuşuyordu. Kadın olanı çok zayıf ve eksantrik bir güzeldi; erkekse orada yokmuş gibi duran sessiz ve nazik biriydi. Yunanlı onlara nerede kaldıklarını sordu.

“Yves’in evinde kalıyoruz,” dediler ve Yves’in evde olmadığını, onların Betty ve Karin ile geldiklerini eklediler. Belki Barcelona’dan Luis de onlara katılacaktı.

“Bu akşam bir içki içmek için gelsenize, başka dostlar da olacak. Benim yanımda kalan harika bir insanı tanıştırmak isterim size. Müthiş yetenekli bir

adam.”

Leopoldo, Niko'nun konuğunun Bruce olduğunu anladı.

Eve döndüğünde Nina'yı müthiş keyifsiz buldu.

“Aklımı kaçıracağım, şu gözüme bak! Ne korkunç bir alerji oldu, bak. Bu halde dışarıya çıkamam. Hem sonra, biliyor musun o gene aradı! Git-tikçe kıskançlaşıyor, beni soru yağmuruna tutuyor, buraya gelmek istediğini söylüyor. İnanılmaz bir şey, erkekler bir tehdit sezene kadar sen yokmuşsun gibi davranıyorlar, sana yalanlar söyleyip boynuzluyorlar, ama onlardan bağımsız bir hayatın da olabileceğini sezindiklerinde öfkeden kuduruyorlar. Siz birer çocuksunuz ve ben bu akşam yalnız kalmak istiyorum; kimseye ihtiyacım yok!”

“Antihistaminik bir ilaç ister misin?”

“Hayır, müthiş uyku veriyorlar.”

“Benim aldığım, uyku yapmıyor.”

“O zaman belki olur. Canavar gibi mi görünüyorum?”

“Kes şunu. Harikasın.”

“Çok belli oluyor mu?”

“Hiçbir şey görünmüyor.”

Niko'nun evinde hemen hemen herkes sanatçı ya da moda dünyasındandı. Güzeller güzeli Amerikalı bir kız Leopoldo'ya yaklaştı ve onunla mır mır konuşmaya başladı. Sevgilisiyle ettiği kavgayı anlatıyordu. Kafasını dinlemek için Yunanistan'a kaçmıştı.

Bu arada Nina, Bruce ve arkadaşlarıyla özellikle de çok genç, zayıf, esmer, beyazlar giymiş bir erkek-

le şakalaşıyordu. Erkeğin pek baştan çıkartıcı biçimde kullandığı uzun parmaklarında yüzük yoktu. Hint asıllı İngiliz bir modacıydı ve Nina ona bej, kum, çöl renklerine duyduğu hayranlığı anlatıyordu. Erkek ise Hintli olduğundan, Racastan renklerine, kumaşlarına, Jodpur tarzı pantolonlara bayılıyordu. Nina'ya hayranlıkla bakıyor, yıllar içinde alınmış giysileri karıştırarak giymesinden çok hoşlanıyordu.

Leopoldo Amerikalı kızı dalgın dalgın dinliyor, bu arada Nina'nın şahane poposuna bakıyordu; beyaz incecik keten pantolonun neredeyse saydam gibi bedeninden akışını seyrediyordu. Yumuşacık beyaz keten gömleğinin altından görünen dolgun memeleri pek şehvetli ve tatlıydı. Nina genç stilist ile konuşmayı sürdürüyordu. Leopoldo acı çekiyor, imkânsız bir kadını arzulamakta olduğunun farkına varıyordu.

Buraya gelişinin tek nedeni âşık olduğu başka bir erkeği kıskandırmaktı.

Leopoldo ona karşı acımasız davranmamış, hatta el üstünde tutmuştu; kendi duygularından utanan birinin ürkek ve kışkanç, adeta kadınsı davranışlarını sergiliyordu. Leopoldo, kendi düşüncelerine dalmışken, Nina yanına geldi, bir elini okşadı ve gülümseyerek şöyle dedi:

“Biraz yanmak sana yakıştı, biliyor musun?”

“Sen de öyle güzelsin ki; konuşurken seni seyrediyordum.”

“Beni kontrol mü ediyordun, yoksa o Amerikalı kızla mı flört ediyordun?”

“Ne diyorsun sen? Senden başkasını düşünmediğimi biliyorsun, oysa sen...”

“Ben ne? Beni neden götürmüyorsun buradan?”

Geçen akşamki gibi domates dolması yemeğe gidelim.”

Ertesi sabah telefon çok erken çaldı. Nina yanıt verdi, uzun ve can sıkıcı bir görüşme yaptı. Konuşması bittiğinde Leopoldo'nun odasına girdi.

“Haydi gidip denize girelim; kafamı dağıtmaya ihtiyacım var.”

Leopoldo hiçbir şey sormadı. Mayosunu giydi, bir sepet meyve aldı ve birlikte limana inip sandal kiraladılar. Biraz öncesine kadar asık suratlı duran Nina denizde neşelendi:

“Şurada duralım.”

Uzun uzun yüzdüler, sonra yan yana uzanıp güneşlendiler. Harika bir gündü, havada tatlı bir esinti vardı.

Akşamüstüne doğru döndüklerinde Nina bir uzo içmek istedi; sonra bir tane daha ve bir tane daha! Kentin tepelerine çıktıklarında yürümeyi sürdürmek için ayak diretti. Bir anda burunlarına anason kokusu geldi. Manastırın altındaki fırından bir ekmek aldılar ve Nina neredeyse hepsini yiyip bitirdi.

Eve girip üstlerini değiştirdiler. Nina ortaya çıktığında üzerinde yakası çok açık ve saydam bir giysi vardı; Bruce ve Hintli arkadaşıyla küçük bir kır lokantasına kendisiyle birlikte gelip gelmeyeceğini sordu. Mutlu bir akşam geçirdiler. Suvlaki, ballı ve cevizli harika bir tatlı yiyip beyaz Samos şarabı ile yerli konyak içtiler. Yıldızlar ve ay o gece öyle parlıyorlardı ki, her şeye büyülü bir hava veriyorlardı. Nina kaygısızdı; onları eve götüren triportörün içinde Leopoldo'nun yanağına bir öpücük kondurdu ve ona sokuldu. Sonra arabadan indiler, Leopoldo, onu

ağzından öpünce kadın karşı koymadı. Eve girince gene çatıya çıktılar ve yıldızları seyrettiler. Sıcak ve sarhoş bedenleri birleştğinde çok geç olmuştu. Şafağa doğru Nina şöyle demişti:

“Üzgünüm ama Taddeo bugün geliyor. Uzun süre kalacağını sanmıyorum. Kıskanç ve aptalın teki. Bu gece yaşadıklarımızı gerçekten hak etti.”

“Ben ne yapmalıyım?”

“Gelip benimle yatmalısın.”

“Ya sonra?”

“Göreceğiz.”

Öğleden sonra uyandılar. Leopoldo Atina’dan gelen vapurun saat beşte yanaştığını hatırladı. Nina kaygılı görünmüyordu. Tembel tembel kalktı, mutfağa gitti, sütlü çay yaptı ve birkaç fincan içtikten sonra Leopoldo’ya gelip yanına uzanmasını söyledi. Derken telefon çaldı, Nina yanıt verdi:

“Evet, ah anlıyorum; eh, ne yapalım ilk kez olmuyor bu. Üzgünüm. Eh, elbette. Affedersin ama, gelmek için bu kadar ısrar eden sendin; ben neden kızayım ki? Çocukların nasıl olduklarını bilirim. Yanılıyorsun, umursamaz değillerdir. Evet, üzgünüm. İyi ama ne söylememi istiyorsun? Karınla dağda kalmak zorunda olduğun için kederden delirme mi mi bekliyorsun? Çocuklardan biri gelecek diye onu iki kişi beklemek zorunda mısınız? Bugün daha az kıskanıyorsun ya da kıskançlığını haftaya erteliyorsun diye benim de sana ihanet etmek için bir hafta beklememi mi isterdin? Ah, demek ki gelip gelemeyeceğini bilemiyorsun. Elbette, kongreye gitmek zorundaysan... Eh, bakarız. Evet, seni çok özledim. Ne kadar olduğunu bilemezsin. Canım hiç alay

eder miyim, senin yerinde olsam, ben de aynen böyle davranırdım. Elbette, tamam, tamam. Teşekkür ederim; evet, ben de, hayır, hayır..”

Nina, Leopoldo'dan onunla sevişmesini istedi. Leopoldo erkeğin gelmeyeceğini anlamıştı.

Akşam yeniden telefon etti.

“Hayır, merak etme demiştim sana. Yarın değil, öteki gün mü? İyi ama oğlunu beklemek zorunda değil miydin? Ah, tamam, tamam. Söyle, evet, ben de.”

Ansızın öfkelenen Leopoldo, “Ben de ne demek oluyor?”

“Sakin ol, yarından sonraki gün geleceğini söylüyor.”

“Peki o geldiğinde, ben ne yapacağım?”

“Söyledim ya, hiçbir şey.”

Küçük ritüellerle süslenen günler tembelce akıp gidiyordu. Uzun deniz keyifleri, kitap okumalar, her ikisini de şaşırtan müthiş bir fiziksel tutku. Onları bir arada tutan aşkı.

Aynı yatakta uyumaya, sokaklarda öpüşmeye başladıklarından beri tavernada geçirilen geceler daha neşelenmişti; bu masmavi güneşli günlerde arkadaşlar sadece bir fon süsü olarak yer almaya başlamışlardı.

Şahane bir öykü yaşamaktaydılar, ama Nina'nın sevgilisinin her an çıkagelme tehlikesi vardı; ne var ki adamın ileri sürdüğü bahaneler de her geçen gün daha karmaşıklaşıyordu.

Böylece on iki güneşli gün ve on iki yıldızlı gece geçirmişlerdi. Nina ve Leopoldo yanmışlar, ada hayatının ritmine alışmışlardı. Yalınayak, bir duvarın üstüne tüneyip şeftali, üzüm, pek olmamış incirler

yıyorlar, öpüşmeyi, el ele tutuşmayı sürdürüyorlardı.

Günlerden bir gün, tam bir kafede otururlarken, vapurdan Taddeo indi. Nina, ona New York'tan aldığı metal valizi yüklenmiş olarak ilerlediğini fark etti. Erkek bara yaklaşına kadar onu göremeyecekti. Zaten hemen bir triportör sürücüsü aradı, ona adresi verdi ve kentin yüksek kısmına doğru yola çıktılar.

Nina, "Taddeo geldi," dedi.

"Şimdi ne olacak?"

"Eve gidecek!"

"Ya ben?"

"Şimdilik bir şey yokmuş gibi davran. Benim burada bir erkek arkadaşımı kaldığımı biliyor. Onunla konuşup bizden söz edeceğim."

"Peki, sen onunla dönecek misin? Belki de seni alıp götürmeye gelmiştir."

"Olabilir, ama ben burada kalmak istiyorum."

"Ya biz ne olacağız?"

"Birbirimizi çok seviyoruz. Sana âşık olmama izin vermemeliydi."

"Sen onu hâlâ seviyor musun?"

"Hayır, uzun zamandan beri sevmiyorum. Beni hayal kırıklığına uğrattı. Bana sürekli yalan söyledi ve ben yalancılardan nefret ederim."

"Onu çok sevdin mi?"

"Bilmem. Ona bağlandım. Saatlerce telefonda konuşurduk; güzel yolculuklar yaptık. Buraya gelişinin tek nedeni seni kıskanması; çünkü avuçlarından kayıp gitmekte olduğumu fark etti."

"Sen sorunlarını çözümlenene kadar otele gitmemi ister misin?"

"Dur, bekle; şimdilik benimle eve gel. Ve hemen bir öpücük ver."

Hem şaşırmış hem de hüzünlenmişlerdi, o anla-

rı birbirlerine dokunarak, şakalaşarak barda geçirdiler. Leopoldo sinirliydi; bu mutlu günlerin büyüünün bozulduğunu düşünüyordu. Nina ona asla Taddeo'dan söz etmemiş, kendisi de böyle bir istekte bulunmamıştı.

Onu evin kapısında, metal bavulunun üstüne oturmuş bekler durumda buldular. Sarışın, uzun saçlı, ince yapılı, mavi gözlü, çengel burunlu bir erkekti. Özenli bir giyim tarzı vardı. Lacivert bir keten takım içine belli belirsiz beyaz çizgileri olan kırmızı bir gömlek giymiş, harika lapis lazuli kol düğmeleri takmıştı, ayağında da İngiliz tarzı, cilalı siyah ayakkabılar vardı. Bir Amerikan gazetesi okuyordu.

“Geldin mi?”

“Evet, paçamı kurtarıp kaçmayı başardım.”

“Bu Leopoldo, evi paylaştığım arkadaşım.”

“Ah, burası büyüleyici bir yer. Bu adayı bilmiyordum, ama gerçekten özel bir güzelliği var.”

“Neden içeri gelmiyorsunuz? Yorgun olmalısınız!” diyen Leopoldo, terbiyeli bir ev sahibinin uysal ses tonuyla konuşuyordu.

Nina şahane görünüyordu, bronzlaşmıştı, seksişti, ısırılmaya hazır olgun bir meyveye benziyordu. Taddeo'nun bu kadına tutkulu olduğu gözle görülüyordu; kadın hem güzelliğinin farkında olduğu hem de gece gündüz sevdiği Leopoldo yanında bulunduğu için mutluydu. Nina o anda da Leopoldo'yu arzuluyordu, ama şimdi Taddeo ile ilgilenmeli, onunla konuşmalıydı. Leopoldo ise acı çekiyordu, çünkü Nina'nın sevmek istediğini ve bunu şimdi Taddeo ile yapacağını biliyordu.

Kaldı ki, Nina'nın *hâlâ* özel duygular beslediği bu erkeğin gelmesine sevinmesi gayet doğaldı. Ama

bir önceki akşam Leopoldo ona, “Bana âşık mısın?” diye sormuştu. Kadın da “Elbette,” yanıtını vermişti.

“Peki bunu nasıl bilebiliyorsun?” diye ısrar etmişti.

“Çünkü yanımda olduğun zaman bile seni özlüyorum.”

“Ne anlamda?”

“Şimdi sen benim karşımdasın, ama arkadan görünüşünü özlüyorum ve tam tersi. Beni her an dört yanımdan sarmalamanı isterdim.”

Şimdi Taddeo ile, başka bir ailesi, başka bir hayatı, asla vazgeçemeyeceği alışkanlıkları olduğu için ona acı çektiren erkekle birlikte odasına girmek üzereydi.

Nina neşeli ve hiç de utangaç olmayan bir edayla, “Biraz soğuk şarap içelim!” dedi.

Taddeo, “Burası gerçekten harika bir yermiş!” diye haykırdı.

Leopoldo, “Özür dilerim, ama benim köye inmem gerekiyor; bir randevum var; daha sonra görüşürüz!” dedi.

“Belki biz de meydandaki tavernaya gideriz yemeğe!” diye ekledi Nina kesin olmayan bir ses tonuyla.

Leopoldo çıktı ve güneşle gölgelerin birbirini kovaladığı ara sokaklar boyunca yürümeye başladı. Ruhuna bir ağırlık ve keder çökmüştü. Hayatı, geleceği askıya alınmış gibiydi. Güvence diye bir şeyin olmadığını hissediyordu. Onu korkutan bir şeyler vardı. Şimdi yaz ortasında şu adadaydı, ama neler olacağından emin değildi. Nina ve Taddeo yeniden birbirlerine dönebilirler ya da ayrılabilirler veya böy-

le srdrebilirlerdi. Taddeo'nun Nina'yı alıp götürmesi de söz konusu olabilirdi elbette. Eğer böyle olursa, ne yapardı? Bir süre uyur, okur, çalışmaya çalışırdı. Nina gitse bile o, denizde geçirilene uzun günleri; seyrettikleri yıldızlarla dolu geceleri unutmayacaktı.

Nina ve Taddeo evde kalmışlar, içki ve sigara içmeye başlamışlardı. Erkek ona daha önce gelemediğini anlatıyor; kadın bu zeki, sevimli, açık, ama evli erkeği dinliyor, seyrediyordu. Kadın bu erkek için bir hayali temsil ediyordu, ama şu anda hayatını değiştirebilecek gücü yoktu. Taddeo, Leopoldo'nun onların dengesini bozduğunu sezdi. Nina'nın bakışları ve müphem konuşmaları onun bir tutku yaşamakta olduğunu ele veriyordu. Yeniden sevişseler bile artık çok geçti.

Bu arada Leopoldo, kendi kendine yazdan sonra neler olacağını soruyordu. Roma'da nasıl yaşayacaklardı? Belki tatildeki gibi, ama terasta oturup yıldızlara bakamayacaklarına göre yatakta yorganın altına gireceklerdi. Evet, ama eğlence dolu bir hayata alışmış olan Nina, onun gibi en çok bir arkadaşıyla sinemaya giden bir erkeğe ne kadar katlanabilecekti? Roma'da yeniden görmek, barışmak, bir araya gelmek isteyeceği Luisa da vardı. Ayrıca işi de vardı; gazeteye, kitaplığa gitmek zorundaydı. Roma'da son derece önemli, şımartılmış, pohpohlanmış bir erkek olan Taddeo da olacaktı.

Leopoldo, meydanda oturmuş uzo içerken kendini mutsuz hissediyordu. Çıplak Nina'nın yatakta Taddeo ile yattığını düşünemiyordu bile. Onun başka biriyle sevişmesini istemiyordu. Aynı zamanda bir başka erkekle birlikte olan bir kadınla aşk yaşamak istemiyordu.

ALAIN ELKANN

UZUN BİR YAZ

ROMAN

Nina şehvetli, gizemli, özgür, aynı zamanda çocuksu bir kadındır. Bir “çocuk-kadın”dır bir bakıma. Leopoldo ise Nina’ya hayran bir sanat tarihi eleştirmeni. Birlikte yaz tatilini geçirmek için Yunan adalarına giderler. Ne ki, sakin başlayan tatil çok geçmeden bir serüvene, Akdeniz adaları ve kentlerinde bir kovalamacaya dönüşecek ve hiç akla gelmedik bir biçimde sonlanacaktır. **Alain Elkann**, 2001’de *John Star* adlı romanıyla İtalya’nın en saygın edebiyat ödüllerinden Cesare Pavese Ödülü’ne değer görülmüştü. İlk kez 2003’te yayınlanan *Uzun Bir Yaz*’da, hep peşinde koşulan, ama bir türlü ele geçmeyen aşk’ın öyküsünü anlatıyor. Gelip geçici gibi görünen bir yaz aşkını anlatırken, insanoğlunun karmaşık doğası ve kimselerle paylaşmadığı tutkularını açığa çıkarıyor.

KAPAK RESMİ: HENRI MATISSE

ISBN 978-975-07-0809-1

9 789750 708091

<http://www.canyayinlari.com>